

Általános kihallgatás

Ferenc pápa katekézise a kiengesztelődés szentségéről

Szent Péter tér
2014. február 19. (szerda)

Kedves Testvérek, jó napot kívánok!

A keresztény beavatás szentségein, a keresztség, a bérmálás és az eucharisztia szentségén keresztül az ember új életet kap Krisztusban. Ugyanakkor, mindnyáján tudjuk, „cserépedényben” hordozzuk ezt az életet (2Kor 2,4), még alá vagyunk vetve a kísértésnek, a szenvedésnek, a halálnak, és a bűn miatt még új életünket is elveszíthetjük. Ezért az Úr Jézus azt akarta, hogy az egyház folytasza az ő megmentő művét saját tagjai felé is, különösképpen a kiengesztelődés szentsége és a betegek kenetének szentsége által, melyeket együttesen a „gyógyulás szentségeinek” is hívhatunk.

A kiengesztelődés szentsége a gyógyulás egyik szentsége. Azért megyek gyónni, hogy gyógyuljak, hogy meggyógyuljon a lelkem, meggyógyuljon a szívem s meggyógyuljon bennem az, amit helytelenül tettem. A legkifejezőbb szentírási kép, amely a gyógyulás elválaszthatatlan szempontjait elénk tárja, kétségtelenül a béna ember meggyógyításáról szóló jelenet, ahol az Úr Jézus úgy áll előttünk, mint aki egyaránt orvosa a léleknek és a testnek (vö. Mk 2,1-12; Mt 9,1-8; Lk 5,17-26).

1. A bűnbocsánat, avagy a kiengesztelődés szentsége közvetlenül a húsvéti misztériumból ered. Amikor ugyanis húsvét este az Úr megjelent az utolsó vacsora termébe zárkózó tanítványainak, így köszöntötte őket: „Békesség nektek!” Utána pedig rájuk lehelt, és azt mondta: „Vegyétek a Szentlelket. Akinek megbocsátjátok bűneit, az bocsánatot nyer” (Jn 20,21-23). Ez a szakasz feltárja előttünk e szentség legmélyebb dinamikáját.

Egyfelől bűneink bocsánata nem olyasmi, amit mi adhatunk magunknak. Nem mondhatom azt, hogy megbocsátom a bűneimet. Bocsánatot az ember kér, valaki mástól kéri, mi a gyónásban Jézustól kérünk bocsánatot. A bűnbocsánat nem a mi erőfeszítésünk gyümölcse, hanem ajándék, a Szentlélek adománya, aki betölt minket az irgalmasság és a kegyelem megtisztító erejével, mely a megfeszített és feltámadt Krisztus megnyitott szívéből szüntelenül árad.

Másfelől pedig ez a szakasz arra figyelmeztet bennünket, hogy csak akkor lehetünk valódi békére, ha engedjük magunkat kiengesztelni Jézusban az Atyával és testvéreinkkel. És ezt már mindnyáján átéreztük, amikor gyónni mentünk: teher nyomasztja, szomorúság üli meg a szívünket, de amikor befogadjuk Jézus

bocsánatát, megbékélünk, békére lel a lelkünk, olyan mélységesen gyönyörű békére, amelyet egyedül Jézus, egyedül ő tud adni.

2. Idővel ez a korábban nyilvános formában gyakorolt szentség – kezdetben ugyanis nyilvános volt – egyénivé vált, és a gyónás zárt terében történik. Ez azonban nem szünteti meg e szentség egyházi jellegét, hiszen az egyházi élet keretében valósul meg. A keresztyén közösség ugyanis az a hely, ahol jelenvalóvá lesz a Lélek, aki megújítja mindnyájunk szívét az Isten iránti szeretetben, a testvéreket pedig mind egyé kapcsolja Jézus Krisztusban. Ez az oka annak, hogy nem elég egyedül a lelkünk mélyén, egyedül a szívünkben bocsánatot kérni az Úrtól, hanem meg kell vallanunk bűneinket alázattal és bizalommal az egyház szolgálattevőjének. E szentség kiszolgáltatása során a pap nemcsak Istent képviseli, hanem az egész közösséget is, amely önmagára ismer minden egyes tagjának gyengeségében, meghatottan hallgatja bocsánatkérését, kiengesztelődik vele, lelket önt bele, és kíséri a megtérés, valamint az emberi és keresztyén éretté válás útján.

2

Mondhatná valaki: „Én csak Istennek gyónok.” Igen, mondhatod Istennek, hogy „bocsáss meg”, és felsorolhatod bűneidet, de bűneinket testvéreinkkel, az egyházzal szemben is elkövettük. Ezért van szükség arra, hogy a pap személyében megjelenített egyháztól, testvéreinktől is bocsánatot kérjünk.

„De atyám, én szégyellem magam!” A szégyen is jó és üdvös dolog, egészséges, ha van bennünk egy adag szégyen, mert üdvösségünkre szolgál. Ha valaki nem szégyenkezik, országomban [Argentínában] azt mondjuk, hogy „szégyentelen” ember. De a szégyen is jót tesz, mert alázatosabbá tesz minket, a pap pedig szeretettel és gyengéden fogadja gyónásunkat, és Isten nevében megbocsát.

Pusztán emberi szempontból is jól esik, ha kiadhatjuk, ami a szívünket nyomja, ha megoszthatjuk egyik testvérünkkel, a pappal a bajainkat, a szívünket megülő problémákat. És átérezhetjük, hogy kiöntöttem szívemet Isten előtt, az egyház előtt, egyik testvérem előtt. Ne féljete a gyónástól! Beállsz a gyónásra várók sorába, tele van a lelked ilyesmikkel, amikről szóltam, szégyennel is, ám a gyónás után szabadnak, nagyoknak, szépnek, megbocsátottnak, fehérnek, boldognak érzed magad. Ez a gyónás szépsége!

Szeretném megkérdezni tőletek – de nem kell hangosan mondatotok, válaszolatok csak szívetek mélyén –, hogy mikor gyóntatok utoljára, mikor gyóntál utoljára. Mindenki próbáljon visszaemlékezni: két napja, két hete, két éve, húsz éve, negyven éve? Mindenki tegye fel magának a kérdést: mikor volt, amikor utoljára gyóntam? És ha hosszú idő telt el, ne vesztsetek egyetlen napot se, menjete el, a pap jó lesz hozzátok. Jézus van ott, és Jézus jobb a papoknál, ott Jézus fogad téged, hatalmas szeretettel fogad. Légy bátor, és menj el gyónni!

3. Kedves barátaim, amikor a kiengesztelődés szentségéhez járulunk, azt jelenti, hogy valaki felmelegítő szeretettel átölel bennünket: az Atya végtelen irgalmának ölelését érezzük. Idézzük csak fel azt a roppant szép példabeszédet a fiúról, aki az örökölt pénzzel elment otthonról. Elszórta az összes pénzét, azután vi-

szont, amikor már nem volt semmije, úgy döntött, hogy hazamegy, már nem mint fiú, hanem szolga. Sok bűnt és nyomasztó szégyent hordozott a lelkében. De micsoda meglepetés érte: amikor belekezdett mondandójába és bocsánatért akart esedezni, apja nem engedte szóhoz jutni, hanem átölelte, megcsókolta, és ünnepséget rendezett. Tudjátok, mit mondok nektek? Valahányszor gyónunk, Isten átölel minket, Isten ünnepet rendez! Haladjunk előre ezen az úton! Az Úr áldjon meg titeket!

(Kristóffy Lilla Krisztina fordítása)

- © Nyomtatásban való megjelentetéséhez a Gratuitas Szerzetesteológiai Intézet előzetes engedélye szükséges.
- © Libreria Editrice Vaticana, 2014.
- © Kristóffy Lilla Krisztina, 2014.

